

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/546/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117215095
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1117215095.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačíkovej a členiek senátu Mgr. Aleny Čakváriovej a JUDr. Miroslavy Štannerovej, v právnej veci maloletých detí: S. W. S., nar. XX.XX.XXXX, a C. B. S., nar. XX.XX.XXXX, obaja štátni občania Slovenskej republiky, J. a B. M. (L.), zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, deti rodičov: otca - navrhovateľa Q. A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, apartment XXXX, C. P., J., štátny občan L. a J., právne zastúpený JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátkou, so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava, IČO: 42 254 396, a matky - M. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. 6, XXX XX A., štátna občianka Slovenskej republiky a J., právne zastúpená NIKU & partners, s.r.o, advokátskou kanceláriou so sídlom Prokopa Veľkého 51, 811 04 Bratislava, IČO: 36 866 008, v konaní o návrhu navrhovateľa, otca maloletých detí o nariadenie návratu maloletých detí do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.08.2017, č.k. 3P/106/2017-573, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 17.08.2017, č.k. 3P/106/2017-573 zamietol návrh otca - navrhovateľa. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo (správne nárok) na ich náhradu.
2. Súd prvej inštancie v danom konaní, ktorého predmetom je návrh otca na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu pri rozhodovaní vychádzal z čl. 1, 3, 12, 13, 14, 19 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25.10.1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z.z. (ďalej len „Dohovor“), čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 52, § 123, § 131 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“), v zmysle ktorých na základe vykonaného dokazovania ustálil, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí nie je J. ako zmluvný štát na územie, ktorého chcel otec svojím návrhom dosiahnuť návrat maloletých detí. Súd prvej inštancie uviedol, že v návratovom konaní súd nehodnotí výchovné schopnosti rodičov, ich osobné, zárobkové a majetkové pomery, rozsah, v akom sú schopní zabezpečovať starostlivosť o maloleté dieťa, ale súd v konaní zisťuje výlučne skutočnosti rozhodné z hľadiska výkladu príslušných hmotnoprávných ustanovení Dohovoru (§ 123 C.m.p.). S poukazom na uvedené dokazovanie vykonal v rozsahu potrebnom výlučne na zistenie skutočností nevyhnutných pre posúdenie, či bolo v danom prípade premiestnenie alebo zadržanie maloletých detí neoprávnené, s čím v súvislosti bolo potrebné zistiť krajinu obvyklého pobytu maloletých detí S. a C.. Z listinných dôkazov predložených otcom, ako aj matkou maloletých detí (potvrdenie o návšteve lekára, pediatra, potvrdenia o návšteve predškolského zariadenia, prehľadu vstupov a výstupov maloletého S. z J.), výpovedí obidvoch rodičov, vrátane výpovede samotného otca mal súd prvej inštancie za preukázané, že maloleté deti sa na území J. prakticky nezdržovali od

10.05.2014, kedy v čase novorodeneckého veku maloletého C. (nar. XX.XX.XXXX) odišli z územia J. na základe dohody rodičov z dôvodu obavy otca o bezpečnosť rodiny, tak ako to sám otec uviedol vo svojom návrhu. Od tohto času sa maloleté deti s výnimkou príležitostných pobytov na území J. nezdržovali, čo zákonite bránilo aj ich sociálnej integrácii v J., nevyhnutnej pre vyvodenie záveru, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí bezprostredne pred ich otcom tvrdým neoprávneným premiestnením (tj. pred 08.01.2017) bol štát J. Tvrdenia otca, že dohoda s matkou bola len dočasného charakteru, vzhľadom na obdobie, ktoré deti na Slovensku preukázateľne strávili (od 10.05.2014 do 22.12.2016, kedy odišli do J. tráviť Vianoce ako každý rok, pričom mali zakúpenú spätičnú letenku) súd prvej inštancie s poukazom na závery vykonaného dokazovania vyhodnotil ako účelové, s cieľom dosiahnuť zmenu právomoci vo veci rozhodovania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvoде, ako aj do rozvođu manželstva, v prospech súdu v J. (tzv. forum shopping). Vzhľadom na všetky zistené skutočnosti a samotné tvrdenia otca dospel k záveru, že navrhovateľ si musel byť vedomý skutočnosti, že dlhodobým pobytom detí na Slovensku nevyhnutne dôjde k ich integrácii do slovenského prostredia, preto pokiaľ v rozhodnom období nepodnikol žiadne právne kroky na zabezpečenie návratu maloletých detí na územie J., s ich premiestnením na územie Slovenskej republiky súhlasil (keďže opak nepreukázal), rozhodne sa však, ako to potvrdilo vykonané dokazovanie s ním zmieril. Skonštatoval, že maloleté deti S. a C. mali bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením na území Slovenskej republiky (dňa 08.01.2017), na území Slovenskej republiky svoj obvyklý pobyt, ktorý nadobudli na základe dohody rodičov o odchode z J. dňa 10.05.2014, pričom krajina J. už v ďalšom ich živote nebola centrom ich životných aktivít, o čom svedčí aj skutočnosť preukázaná matkou, že deti majú vytvorené všetky sociálne väzby na území Slovenskej republiky, kde sú začlenené do sociálneho života bežného pre deti ich veku (bývanie, zdravotná starostlivosť, predškolské zariadenie, voľnočasové aktivity a s nimi spojené rovesnícke väzby), pričom v J. im zostali zachované výlučne niektoré rodinné väzby vo vzťahu k rodine otca, ktorá však žije rovnako v L.. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh navrhovateľa otca maloletých detí ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p..

3. Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote cestou zvolenej právnej zástupkyne podal odvolanie otec. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie, alternatívne navrhol uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že napádané uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporového poriadok, ďalej len „C.s.p.“), postupom súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a nesprávne, neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 ods. 1 C.m.p.). Napadnuté rozhodnutie označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Namietal nerešpektovanie zásady hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 C.s.p., ako aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., keď v ňom súd prvej inštancie pri rozporných tvrdeniach rodičov neuviedol z akých dôkazov a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Bol toho názoru, že v odôvodnení rozhodnutia absentuje zmienka o jednotlivých listinných dôkazoch, ktoré predložil a to zmienka o potvrdení zo židovskej komunity N. E. B., potvrdenia autorizovaného účtovníckeho revízora pána O. B.-C., vyhlásenie P. (jeho bratranca) a V. A. D. (jeho bratranca žena), vyhlásenie Z. a Z. (priatelia jeho matky), vyhlásenia od F. S. (jeho strýka) a ďalšie, ktorými otec preukázal zázemie maloletých detí v J.. Uviedol, že súd prvej inštancie síce použil správny právny predpis (Dohovor o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí v spojitosti s ustanoveniami C.m.p.), avšak tento nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav, keď uzavrel, že deti pred ich premiestnením dňa 08.01.2017 nemali obvyklý pobyt v J. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že rodina z J. odišla v máji 2014 z dôvodu obavy otca o bezpečnosť rodiny, keďže táto skutočnosť nebola v konaní tvrdená, resp. preukázaná. Uviedol, že dôvodom dlhšieho pobytu detí na území Slovenska od mája 2014 boli pracovné povinnosti matky, avšak aj keď bola rodina od tohto obdobia viac na Slovensku ako v J., rodičia nemali nikdy úmysel sa na Slovensko presťahovať. S cieľom preukázania uvedenej skutočnosti doložil do spisu spätičnú letenku z mája 2014. Tvrdil, že matka dňa 08.01.2017 bez jeho súhlasu a neoprávnene premiestnila maloleté deti na územie Slovenska, kde sa nachádzajú dodnes. Vyslovil, že od januára 2017 matka neprípustne zasahuje do jeho rodičovských práv, pričom aj keď tieto skutočnosti nie sú podstatné pre návratové konanie, poukazuje na ne zámerne, na zvýraznenie skutočného úmyslu matky, ktorá ho od mája 2014 zavádzala. Mal za to, že súd prvej inštancie dôkladne neskúmal skutočnosti rozhodujúce pre určenie obvyklého pobytu a to trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu detí, rodinné a sociálne väzby, štátnu príslušnosť, jazykové znalosti, miesto a podmienky školskej dochádzky, presťahovanie rodiny

(zmenu obvyklého pobytu). Obvyklý pobyt maloletých detí v J. vyvodzoval na základe skutočnosti, že maloleté deti sa narodili v J., sú štátnymi príslušníkmi J., posledným spoločným bydliskom oboch detí, na ktorom sa rodičia zhodli je J. (na adrese F. XX, apartment XXXX, C. P.), rodičia prejavili zhodne vôľu vychovávať obe deti v židovskej viere, obe deti sú židovskej viery, obe deti hovoria slovensky, anglicky a S. čiastočne hebrejsky, sociálne a kultúrne zázemie detí je v J., platenie daní a poistenia za rodinu v J., spoločné bývanie a domov rodiny v J., registrácia všetkých štyroch členov rodiny k trvalému pobytu v J., spoločný bankový účet rodičov v J., pravidelné návraty rodiny do J., vyjadrenie matky o súhlase s návratom do J. a následnom presťahovaní sa do L. (emailová komunikácia medzi rodičmi zo dňa 27.03.2016), ako aj neexistencia súhlasu otca s presťahovaním detí do J.. Za dôležitú považoval skutočnosť, že rodina sa pravidelne vracala do krajiny obvyklého pobytu detí, t.j. do J., na ktorú krajinu majú deti silné citové väzby k osobám, veciam a prostrediu. Mal za to, že tieto väzby v konaní preukázal, aj keď C. krátko po svojom narodení odišiel na dovolenkový pobyt na B., kde síce strávil väčšinu svojho života, ale aj napriek tomu má k J. veľmi silnú väzbu a má tam vytvorené sociálne, kultúrne a rodinné zázemie. S poukazom na najlepší záujem maloletých detí uviedol, že maloletým deťom hrozí nenapraviteľná psychická ujma v dôsledku ich vzájomného odlúčenia, nakoľko nie je občanom Slovenskej republiky, neovláda slovenský jazyk, nemá na Slovensku žiadne zázemie, prácu, pôvod, väzby. Súdu prvej inštancie vytkol, že dostatočne neuviedol na základe akých skutočností ustálil obvyklý pobyt maloletých detí na Slovensku, pričom súd prvej inštancie pochybil aj tým, že vo svojom rozhodnutí vôbec neuvádza skutočnosti zásadného významu, ktoré opísal jednak vo svojom návrhu, jednak vo vyjadrení zo dňa 07.08.2017. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 6Cdo/1/2013 zo dňa 30.04.2013, v zmysle ktorého miestom obvyklého pobytu dieťaťa na účely konania o jeho navrátenie treba rozumieť miesto, kde dieťa bývalo na základe zhodnej vôle rodičov bezprostredne pred protiprávnym premiestnením alebo zadržaním. Súčasne namietal, že súd prvej inštancie sa s uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré mu dal do pozornosti, nezaoberal. Namietal, že súd prvej inštancie za zásadnú a jedinú relevantnú skutočnosť pri ustálení obvyklého pobytu považoval dĺžku a trvanie pobytu maloletých detí na území Slovenskej republiky, pričom nezodpovedal na v konaní ním nastolené zásadné skutočnosti týkajúce sa ustálenia obvyklého pobytu maloletých detí. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci T. C. proti M. zo dňa 09.12.1994, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.07.2010, sp.zn. 5Cdo/106/2010, ktorý reflektoval judikatúru ESLP. Taktiež namietal postup kolízneho opatrovníka v konaní, ktorý podľa jeho názoru realizoval šetrenie zamerané výlučne na opatrovnícke a nie návratové konanie, nezisťoval ako deti vnímajú J. či tam majú kamarátov, príbuzných a len jednou vetou uviedol, že S. chce bývať v Bratislave a na otázky súvisiace s J. neodpovedal. Tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval na nariadenom pojednávaní, kedy zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania argumentujúc špecifickou zásadou koncentrácie zakotvenou v § 131 C.m.p. Mal za to, že zásada koncentrácie sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní, preto aplikácia zásady koncentrácie podľa Civilného mimosporového poriadku by bola v rozpore s § 35 C.m.p., v zmysle ktorého je súd povinný zistiť skutočný stav veci, ale tiež v rozpore s § 34 C.m.p., v zmysle ktorého súd pri zisťovaní skutočného stavu veci nie je obmedzený zákonnou ani sudcovskou koncentráciou. V tejto súvislosti konštatoval, že aj po prijatí názoru o špecifickej forme koncentrácie uvedenej v § 131 C.m.p. treba mať na zreteli, že táto sa vzťahuje výlučne na vyjadrenie sa k návrhu navrhovateľa o návrat detí a nie k vykonávanému dokazovaniu. Predmetné ustanovenie podľa jeho názoru má zabezpečiť, aby sa návratové konanie skončilo v čo najkratšom čase, čo však neznamená povinnosť súdu v tomto mimosporovom konaní nezisťovať skutočný stav veci s ohľadom na § 35 C.m.p. Pozornosť odvolacieho súdu upriamil na absentujúce odôvodnenie omeškania rozhodnutia súdom prvej inštancie, ktorá povinnosť mu vyplývala z § 134 ods. 1 C.m.p. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie mal v rozhodnutí uviesť, z dôvodu akých skutočností nebola dodržaná 6 týždňová lehota na vydanie rozhodnutia od začatia konania (konanie začalo dňa 19.06.2017, súd prvej inštancie rozhodol dňa 17.08.2017). Taktiež upozornil, že napádané uznesenie nebolo vyhotovené v lehote 10 dní (§ 42 C.m.p.) a teda jeho vyhotovenie bolo spojené s prieťahmi v konaní na strane súdu, a to i napriek predĺženiu lehoty na jeho písomné vyhotovenie.

4. Matka vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu otca prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu navrhla uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Mala za to, že argumentácia otca v odvolaní je nekonzistentná a zmatečná. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označila za zrozumiteľné, vecne správne a korešpondujúce s obsahom predložených listinných dôkazov a výsluchov účastníkov konania. Vyjadrila názor, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní prioritne z tvrdení samotného otca, preto nerozumela z čoho otec usúdil, že sa súd na viacerých miestach pridrižoval len jej tvrdení.

V súvislosti s argumentom otca o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho návrhu na doplnenie dokazovania v zmysle § 131 C.m.p. poukázala na dôvodovú správu k § 123 C.m.p., z ktorej vyplýva výrazné obmedzenie povinnosti súdu zistiť skutočný stav veci podľa § 35 C.m.p. a to práve postupom podľa § 123 a nasl. C.m.p. Zdôraznila, že § 123 ods. 2 C.m.p. stanovuje oblasti dokazovania, ktoré môže súd v návratovom konaní vykonávať a to či premiestnenie alebo zadržanie bolo neoprávnené a či nie je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu maloletých detí. Bola toho názoru, že v súlade s obmedzením zásady oficiality a vyšetrovacieho princípu pri zisťovaní skutočného stavu veci (§ 123 ods. 2 C.m.p.) a špecifickou zásadou koncentrácie konania (§ 131 C.m.p.) bolo procesnou povinnosťou otca ním tvrdené skutočnosti preukázať, resp. navrhovať výkon dôkazov už v čase podania návrhu a nie až na poslednom pojednávaní krátko pred vyhlásením rozhodnutia. Vyjadrila nesúhlas s právnym názorom otca o tom, že zásada koncentrácie konania podľa § 131 C.m.p. sa vzťahuje výlučne na vyjadrenie sa k návrhu navrhovateľa. Prijatím uvedeného názoru by podľa nej došlo k celkom zrejmemu nepomeru medzi účastníkmi konania a k ich nerovnoprávnemu postaveniu, resp. porušeniu základného princípu rovnosti zbraní. Uviedla, že vzhľadom na útlý vek maloletých detí bolo nemožné a neprirodzené, aby si maloleté deti dokázali napriek svojej fyzickej neprítomnosti v štáte J. vytvoriť akékoľvek väzby k tejto krajine. Tvrdenia otca o tom, že maloleté deti sa na území Slovenska tri roky zdržiavali výlučne na dovolenkovom pobyte označila za absurdné. Mala teda za to, že ak otec považuje strávenie troch rokov života detí na území Slovenska iba za dovolenkový pobyt (v prípade maloletého C. celý jeho doterajší život), tak potom otec podľa všetkého nepovažuje tri roky života svojich detí za nijako zvlášť podstatné. Vyhlásenia blízkych osôb v J. zo strany otca označila za vyfabrikované a účelové, pričom tieto osoby v štáte J. ani nežijú a maloleté deti videli iba niekoľkokrát za celý ich doterajší život. Mala za to, že preukazovanie posledného spoločného úmyslu rodičov presťahovať sa do L. by bolo nevhodné, nakoľko úmysel rodičov presťahovať sa do L. (po troch rokoch života detí na území Slovenska) je pre toto konanie bez akejkoľvek právnej relevancie. Uviedla, že ak otec v konaní tvrdil, že bolo úmyslom rodičov vrátiť sa do J. v decembri 2016, túto skutočnosť otec ničím nepreukázal, pričom vzhľadom na charakter konania bolo povinnosťou otca uniesť dôkazné bremeno ohľadne jeho tvrdení. Na strane druhej bola toho názoru, že obvyklý pobyt maloletých detí na Slovensku bol náležite preukázaný. Založením listinných dôkazov bolo v konaní zrejmé, že maloleté deti v období od 10.05.2014 do 08.01.2017 strávili na území J. iba 6 krátkodobých pobytov v trvaní 9-20 dní, maloleté deti nikdy nenavštevovali v J. predškolské zariadenie, maloletý S. od septembra 2014 navštevuje na území Slovenska predškolské zariadenie, maloleté deti mali od mája 2014 zabezpečenú pravidelnú voľnočasovú aktivitu na území Slovenska (Klub plávania W., A.), maloletým deťom bola na území Slovenska od mája 2014 poskytovaná zdravotná starostlivosť (potvrdenie od MUDr. X.), ako matka poberala na deti materskú dávku a rodičovský príspevok. Skutočnosť, že maloleté deti majú obvyklý pobyt na Slovensku skonštatoval aj T. súd v C. P., ktorý dňa 21.11.2017 vydal rozhodnutie, v ktorom vyhlásil že na konanie o starostlivosť o maloleté deti nemá právomoc.

5. Kolízny opatrovník maloletých detí sa k odvolaniu otca nevyjadril.

6. Matka podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 28.11.2017 doložila do spisu preklad rozhodnutia T. súdu v C. P. zo dňa 21.11.2017, č.k. 1124952/3, ktorým izraelský súd rozhodol, že má výhradne právomoc konať a rozhodovať len v otázke rozvodu manželstva rodičov maloletých detí.

7. K vyjadreniu matky k odvolaniu otca sa prostredníctvom zvolenej právnej zástupkyne vyjadril otec, ktorý zotrval na svojom odvolaní. Nestotožnil sa s tvrdením matky o tom, že súd pri rozhodovaní vychádzal prioritne z jeho argumentácie, nakoľko prvoinštančný súd úplne prehliadol jeho podanie zo dňa 07.08.2017. Uviedol, že zásada koncentrácie konania, na ktorú sa odvolával súd prvej inštancie v priebehu konania nie je totožná so zásadou oficiality a vyšetrovacím princípom, na ktoré vo svojom vyjadrení poukázala matka. V podanom odvolaní nikdy nespochyboval skutočnosť, že dokazovanie má byť zamerané len na zistenie skutočností uvedených v § 123 ods. 1 C.m.p. a k takémuto obmedzeniu zásady oficiality a vyšetrovacieho princípu sa v odvolaní ani nevyjadroval. Zdôraznil, že namietal nesprávny postup súdu prvej inštancie, kedy súd s poukazom na špecifickú zásadu koncentrácie konania podľa § 131 C.m.p. zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania, nakoľko táto zásada sa vzťahuje výlučne na vyjadrenie sa k návrhu navrhovateľa. Poprel vyjadrenia matky o údajne „vyfabrikovaných“ vyhláseniach blízkych osôb otca v J., nakoľko ide o autentické dôkazy, ktoré získal od ľudí, ktorí boli s rodinou v kontakte. Taktiež mal za to, že preklad rozhodnutia T. súdu v C. P. zo dňa 21.11.2017, č.k. 1124952/3, ktorým matka doručila Krajskému súdu v Bratislave dňa 28.11.2017 je v rozpore s § 155 ods. 2

C.s.p. a nezodpovedá prekladu podľa zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z.z.“).

8. Matka prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu na výzvu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.12.2017 doložila do spisu úradný preklad rozhodnutia T. súdu v C. P. zo dňa 21.11.2017, č.k. 1124952/3, ktoré preložila prekladateľka Mgr. D. V..

9. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65, § 66 C.m.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 385 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie otca dôvodné nie je.

10. Podľa § 123 ods. 1 C.m.p., v konaní o návrat maloletého do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní podľa osobitného predpisu alebo medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, súd rozhoduje, či premiestnenie alebo zadržanie maloletého bolo neoprávnené a či je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu maloletého.

11. Podľa § 123 ods. 2 C.m.p., súd vykonáva dokazovanie len v rozsahu potrebnom na zistenie skutočností podľa odseku 1.

12. Podľa § 131 ods. 1 C.m.p., súd v lehote troch dní od začatia konania uloží uznesením tomu, kto podľa navrhovateľa právo porušuje, aby sa v lehote siedmich dní od doručenia uznesenia k veci písomne vyjadril a ak s návrhom nesúhlasí, pripojil k vyjadreniu listinné dôkazy, ktorých sa dovoľáva, prípadne označil iné dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení a uviedol, či sa vzdáva práva účasti na pojednávaní.

13. Podľa § 134 ods. 1 C.m.p., ak neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, vydá súd rozhodnutie spravidla do šiestich týždňov od začatia konania; ak vydá rozhodnutie po uplynutí lehoty, uvedie v odôvodnení rozhodnutia skutočnosti, pre ktoré nebolo možné lehotu dodržať.

14. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p., na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 35 C.m.p., súd je povinný zistiť skutočný stav veci.

16. Podľa § 223 ods. 3 C.s.p., rozsudok sa vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak.

17. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa čl. 1 Dohovoru, cieľom tohto dohovoru je
a) zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnené premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržávané, a
b) zabezpečiť, aby opatrovnícke práva a práva styku podľa právneho poriadku jedného zmluvného štátu sa účinne dodržiavali v ostatných zmluvných štátoch.

19. Podľa čl. 3 Dohovoru premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak
a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a
b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu. Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona, alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

20. Tým, že predmetom konania v danej veci je návrh otca o nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle právneho predpisu záväzného pre Slovenskú republiku, t.j. Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných

únosoch detí, ktorý v spojení čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má prednosť pred vnútroštátnymi predpismi, čo znamená, že súdy sa nimi musia riadiť a rozhodovať v súlade s nimi. Cieľ Dohovoru vyjadrený v čl. 1 je záväzný pre všetky štáty, ktoré k Dohovoru pristúpili, pričom postup orgánov štátu, t.j. postup, ako zabezpečiť účel Dohovoru už Dohovor ponecháva na vnútroštátnu právnu úpravu jednotlivých zmluvných štátov. V právnom poriadku Slovenskej republiky ide o procesný kódex - Civilný mimosporový poriadok, ktorý vo svojom šiestom oddieli osobitne upravuje dokazovanie a podmienky konania o návrat maloletého do cudziny pri jeho neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní. Konanie o návrat maloletého do cudziny vo veci neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 123 a nasl. C.m.p.) ako typ mimosporového konania je teda reflexiou medzinárodného záväzku z Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí. Cieľom je zabezpečenie primárnej ochrany dieťaťa a jeho status quo, t.j. zabezpečiť okamžitý návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnené premiestnené do niektorého iného štátu alebo v ňom zadržované, aby o dieťati rozhodoval súd štátu obvyklého pobytu dieťaťa, aby boli dodržiavané práva dieťaťa nebyť oddelené od svojich rodičov a premiestnené a zadržované proti jeho vôli, ako prevencia pred zneužitím získania priaznivejšieho rozhodnutia výberom rozhodného práva.

21. S poukazom na citované ustanovenia, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutočný stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi uvedenými v uznesení súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol návrh otca na nariadenie návratu maloletých detí do J., a v ktorom podrobne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru, ktoré otec čiastočne zopakoval v podanom odvolaní; z uvedeného dôvodu, osvojac si dôvody rozhodnutia odvolací súd využíva možnosť danú mu ustanovením § 387 ods. 2 C.s.p.

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a v záujme vysporiadania sa s námietkami otca odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v tomto konaní v zmysle čl. 3 Dohovoru správne zameral svoje dokazovanie prioritne na ustálenie miesta obvyklého pobytu maloletých detí. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí S. je Slovenská republika, do krajiny ktorej boli maloleté deti na základe spoločnej dohody rodičov a ich slobodného rozhodnutia (v tomto kontexte je bez právneho významu pohnútko rodičov, ktorá ich k takémuto rozhodnutiu viedla) presťahované v máji 2014 (dňa 10.05.2014) a v krajine ktorej si rodina založila centrum svojho života, matka na Slovensku pracovala, otec za rodinou na Slovensko pravidelne cestoval, maloletým deťom bola na Slovensku poskytovaná zdravotná starostlivosť a maloletý S. od septembra 2014 začal navštevovať na Slovensku predškolské zariadenie. Na uvedenom nemení nič ani okolnosť, že rodina sa vracala do J. na krátkodobé pobyty, ako ani skutočnosť, že otec platil za maloleté deti v J. príslušné platby. Uvedený stav trval až do udalostí z decembra 2016/ januára 2017, kedy rodina na sviatky odišla v decembri 2016 do J. a začiatkom januára 2017 otec matku konfrontoval ohľadne jej mimomanželských známostí. Bez právneho významu je v tomto smere odvolacia námietka otca o poslednom spoločnom úmysle rodičov presťahovať sa s rodinou do L., ktorý úmysel otec síce preukázal listinnými dôkazmi a to predovšetkým e-mailom zo dňa 27.03.2016, avšak v konaní bolo pre otca rozhodujúce preukázať spoločný úmysel rodičov žiť v J. natrvalo v období od mája 2014 do 08.01.2017, nie v L.. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd argumenty otca o nedôslednom zaoberaní sa otázkou obvyklého pobytu maloletých detí súdom prvej inštancie a o nedostatočnom odôvodnení jeho písomného vyhotovenia rozhodnutia. Vychádzajúc z jeho obsahu je možné konštatovať, že ustálenie obvyklého pobytu maloletých detí na Slovensku súdom prvej inštancie nie je založené len na tom, že otec tento v priebehu konania nedokázal spochybníť, ale i na skutkových zisteniach vyplývajúcich z riadne vykonaného dokazovania v súlade s § 123 ods. 2, § 131 ods. 1 C.m.p. V danom posudzovanom prípade súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že maloleté deti sa s výnimkou príležitostných pobytov na území J. od 10.05.2014 nezdržovali, čo bránilo aj ich sociálnej integrácii v J., nevyhnutnej pre vyvodenie záveru o ich obvyklom pobyte v J. bezprostredne pred otcom tvrdým neoprávneným premiestnením (t.j. pred dňom 08.01.2017). Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie je možné dospieť k záveru, že otec si musel byť vedomý toho, že dlhodobým pobytom detí na Slovensku nevyhnutne dôjde k ich integrácii do slovenského prostredia. Odvolací súd v kontexte otcom namietaného nedostatočného skúmania rozhodujúcich skutočností pre určenie obvyklého pobytu maloletých detí (trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu detí, rodinné a sociálne väzby, štátnu príslušnosť, jazykové znalosti, miesto a podmienky školskej dochádzky, presťahovanie rodiny - zmenu obvyklého pobytu) upriamuje pozornosť otca na bod 24. odôvodnenia napádaného uznesenia súdu

prvej inštancie, v ktorom sa súd riadne zaoberal rozhodujúcimi skutočnosťami. Skutočnosť, že maloleté deti mali evidovaný trvalý pobyt v J. aj počas ich fyzickej neprítomnosti v tejto krajine, nesvedčí v prospech záveru o ich obvyklom pobyte v J., keďže takto evidovaný trvalý pobyt má len formálny a evidenčný charakter. Tu sa žiada zdôrazniť, že v priebehu odvolacieho konania izraelský súd (T. súd v C. P.) rozhodnutím zo dňa 21.11.2017, č.k. 1124952/3 uznal, že má právomoc konať výhradne v otázke rozvodu manželstva rodičov maloletých detí S..

23. Po ustálení obvyklého pobytu maloletých detí na území Slovenska a vyhodnotení, že obidvaja rodičia boli nositeľmi opatrovníckeho práva k maloletým deťom (táto otázka napokon sporná v konaní nebola), súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol návrh otca na nariadenie návratu maloletých detí do J., bez vyhodnocovania podmienok pobytu maloletých detí na území Slovenskej republiky od 08.01.2017 z pohľadu udelenia súhlasu otca, nakoľko maloleté deti sa dňa 08.01.2017 vrátili do krajiny ich obvyklého pobytu. Možno preto uzavrieť, že maloleté deti S. neboli z J. dňa 08.01.2017 neoprávnene premiestnené v zmysle čl. 3 Dohovoru a preto v danom prípade nebolo možné postupovať v zmysle čl. 12 Dohovoru a nariadiť návrat maloletých detí.

24. Vo vzťahu k námietke otca o nevykonaní všetkých ním navrhovaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 75/96, podľa ktorého z obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy ústavná povinnosť vykonať všetky dôkazy, ktoré označil účastník konania. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K uvedenému je treba uviesť, že citované predpisy neustanovujú žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsobov, ktorým majú byť posúdené a úprava týchto záležitostí sa ponecháva na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu účastníkov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je teda vždy vecou konajúceho súdu a nie účastníkov konania. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci a v odôvodnení rozhodnutia sa vyporiadal s podstatnými listinnými dôkazmi predloženými obidvoma rodičmi v konaní. V súvislosti s otcom namietaným prehliadnutím jeho podania zo dňa 07.08.2017 odvolací súd uvádza, že na predmetné vyjadrenie otca nebolo potrebné osobitne reagovať, nakoľko v ňom uvádzané skutočnosti zásadného významu boli prednesené na pojednávaní pred súdom prvej inštancie a súd k nim zaujal svoje stanovisko. Zohľadňujúc uvedené odvolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie v danej prejednávanej veci nedošlo k porušeniu práva otca na spravodlivé konanie. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že otec vo svojom vyjadrení zo dňa 07.08.2017 uviedol, že matka deti premiestnila na územie Slovenskej republiky bez jeho súhlasu, aby tak dosiahla priaznivejšie rozhodnutie v otázkach týkajúcich sa starostlivosti súdu o maloletých, namietal matkou tvrdené skutočnosti týkajúce sa jej odchodu z J. poukázal na úmysel rodičov z decembra 2016 presťahovať sa spolu s celou rodinou z J. do L. a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 6Cdo/1/2013 zo dňa 30.04.2013, namietal ustálenie obvyklého pobytu maloletých detí a poukazoval na spôsob jeho skúmania, keď len dĺžka pre jeho ustálenie nie je rozhodujúca, zotrval na svojom stanovisku, že centrum rodinného a sociálneho života rodiny je v J.

25. Za nedôvodnú posúdil odvolací súd výtku otca o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, keď zamietol jeho ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania na pojednávaní. Odvolací súd konštatuje, že zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že súd prvej inštancie zamietol návrh otca

na doplnenie dokazovania v zmysle špecifickej zásady koncentrácie podľa § 131 C.m.p., ale jeho návrh na doplnenie dokazovania bol zamietnutý v zmysle obmedzeného vyhľadávacieho princípu zakotveného v § 123 C.m.p. v návratovom konaní. Zo zápisnice z pojednávania na Okresnom súde Bratislava I zo dňa 16.08.2017 vyplynulo, že súd prvej inštancie po otvorení pojednávania uviedol, že v zmysle § 99 C.s.p. zväžil za vhodné a účelné vyhotoviť zápisnicu z pojednávania, v ktorej uviedol len najpodstatnejšie skutočnosti, ďalej účastníkov oboznámil s návrhom otca na nariadenie návratu maloletých detí do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní a následne uviedol, že konanie je ovládané špecifickou formou koncentrácie, ktorá vyplýva z ust. § 131 C.m.p. a ktorou je súd povinný sa striktne riadiť. V priebehu pojednávania otec požiadal, aby mohol položiť otázky matke, pričom súd prvej inštancie otca upozornil, že k vyjadreniu matky predloženému písomne mal možnosť vyjadriť sa, čo aj urobil, preto bola vzhľadom na koncentračnú zásadu možnosť ďalšieho dokazovania obmedzená princípmi návratového konania. Následne otca vyzval, aby otázky, ktoré má pre matku predniesol, aby mohol súd rozhodnúť, ktoré z nich sa týkajú veci. V súvislosti s dôkaznými návrhmi otca, ktorých vykonanie súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 16.08.2017 zamietol, je treba uviesť, že tieto nesmerovali k preukázaniu podmienok ustálenia obvyklého pobytu maloletých detí, posúdeniu či ich premiestnenie alebo zadržanie bolo neoprávnené a či je daný niektorý z dôvodov na nariadenie návratu. Vykonanie takéhoto dokazovania sa potom s prihliadnutím na ciele a účel konania o návrate dieťaťa, ktorého výsledkom má byť čo najrýchlejšie rozhodnutie, aj odvolaciemu súdu javí ako nadbytočné, nesmerujúce k preukázaniu okolností potrebných pre právne a skutkové posúdenie zisteného stavu veci. S cieľom objasnenia v konaní nastolenej otázke výkladu § 123 C.m.p. v spojení s § 131 C.m.p. odvolací súd konštatuje, že z ustanovenia § 123 ods. 2 C.m.p. vyplýva, že v návratových konaniach je obmedzená zásady oficiality a vyšetrovacieho princípu pri zisťovaní skutočného stavu veci, čo je odôvodnené potrebou uskutočniť konanie v čo najkratšom čase v záujme maloletého dieťaťa. Z ustanovenia § 131 vyplýva špecifická zásada koncentrácie v tomto type mimosporového konania, ktorá sa vzťahuje výlučne na vyjadrenie sa protistrany k návrhu navrhovateľa. Uvedenú zásadu koncentrácie však nemožno stotožňovať so zásadou koncentrácie v pravom zmysle slova, ktorá je zakotvená v § 153 (sudcovská koncentrácia konania) a § 154 C.s.p. (zákonná koncentrácia konania), nakoľko tieto zásady podľa § 34 C.m.p. nemožno v mimosporovom konaní uplatniť. V návratovom konaní teda súd môže pristúpiť k zamietnutiu návrhov účastníkov konania na doplnenie dokazovania, v prípade keď vyhodnotí že tieto dôkazy nie sú v zmysle § 123 ods. 2 C.m.p. pre vec potrebné na zistenie skutočností podľa § 123 ods. 1 C.m.p. Taktiež nemožno mať za to, že zamietnutím návrhov na doplnenie dokazovania by bol popretý princíp materiálnej pravdy (§ 35 C.m.p.), ktorým je mimosporové konanie dôsledne ovládané. Vychádzajúc z dikcie § 123 a nasl. C.m.p. totiž vyplýva, že návratové konanie má osobitným režim, v ktorom je potrebné vykonať dokazovanie len v rozsahu na zistenie či premiestnenie alebo zadržanie bolo neoprávnené a či nie je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu maloletých detí a teda v týchto oblastiach dokazovania je bezpochyby potrebné zistiť skutočný stav veci. Možno preto uzavrieť, že v danom prípade súd prvej inštancie postupoval správne, keď ďalšie návrhy otca na doplnenie dokazovania nepripustil, pričom svoj postup v konaní aj správne odôvodnil.

26. Za nedôvodné posúdil odvolací súd námietky otca o tom, že súd prvej inštancie neprihliadol pri zisťovaní obvyklého pobytu maloletých detí na otcom predložené potvrdenie zo židovskej komunity N. E. B., na potvrdenia autorizovaného účtovníckeho revízora pána O. B.-C., na vyhlásenie P. (otcovho bratranca) a V. A. Zeev (otcovho bratranca žena), na vyhlásenie Z. a Z. (priatelia otcovej matky) a na vyhlásenia F. S. (otcovho strýka). Odvolací súd poukazuje na právo súdu posúdiť a rozhodnúť o potrebe vykonania dokazovania jednotlivými dôkaznými prostriedkami, pričom v danom prípade odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na preukázaný obvyklý pobyt maloletých detí na Slovensku sa vykonanie dokazovanie týmito listinnými dôkazmi javilo ako nadbytočné. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy, na ktoré súd prvej inštancie pri ustálení obvyklého pobytu maloletých detí prihliadal (potvrdenie o návšteve lekára, pediatra, potvrdenia o návšteve predškolského zariadenia, prehľadu vstupov a výstupov maloletého S. z J.), mali vyššiu dôkaznú silu ako vyššie uvedené vyhlásenia blízkych osôb otca v J.. Taktiež odvolávanie sa otca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/1/2013 zo dňa 30.04.2013 nie je v danom prípade právne významné, keďže sa netýka identických právnych skutočností návratového konania. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením otca o absentujúcej zmienke predmetného rozhodnutia v napádanom uznesení, nakoľko podporná argumentácia otca predmetným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zahrnutá v bode 6. uznesenia súdu prvej inštancie. Ani otcom predložené spiatocné letenky do J. z mája 2014 nemajú vplyv na vecnú správnosť uznesenia súdu prvej inštancie a to práve v dôsledku uplynutia obdobia stráveného deťmi na Slovensku.

27. Odvolací súd vyhodnotil námietku otca o nesprávnom postupe kolízneho opatrovníka za nedôvodnú a konštatuje, že kolízny opatrovník v konaní postupoval v súlade s najlepším záujmom maloletých detí. Berúc do úvahy útlý vek maloletého C. bolo podľa názoru odvolacieho súdu žiaduce, aby šetrenie bolo vykonané len za prítomnosti staršieho chlapca S., pričom nemožno uzavrieť, že šetrenie sa týkalo výlučne opatrovníckeho konania. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že maloletý S. (zápisnica o pojednávaní zo dňa 17.08.2017) pri otázkach na J. nechcel odpovedať, ale na strane druhej svoju vôľu zostať bývať v Bratislave vyjadril, ktorá skutočnosť sa návratového konania bezpochyby týkala. Taktiež je potrebné mať na zreteli, že komunikácia s maloletými deťmi si vyžaduje určitý stupeň trpezlivosti, porozumenia, bez akejkoľvek miery násillia a preto ak kolízny opatrovník na maloletého S. nevytváral tlak na získanie odpovedí na otázky ohľadne jeho vnímania J., postupoval správne.

28. V súvislosti s argumentom otca, ktorý pochybenie súdu prvej inštancie v odvolaní dôvodil aj absentujúcim odôvodnením omeškania procesnej lehoty na vydanie rozhodnutia súdom prvej inštancie v zmysle § 134 ods. 1 C.m.p., odvolací súd uvádza, že z napádaného uznesenia vyplýva, že zákonom stanovená 6 týždenná lehota nebola dodržaná v dôsledku skutočností na strane účastníkov konania, nakoľko dňa 13.07.2017 bolo súdu prvej inštancie doručené (ešte len) vyjadrenie matky, z ktorého vyplynulo, že matka sa nevzdáva práva účasti na pojednávaní a pojednávanie vo veci bolo možné uskutočniť až dňa 16.08.2017 a dňa 17.08.2017, kedy bolo vo veci meritórne rozhodnuté. Pokiaľ otec ďalej argumentoval nedodržaním zákonnej lehoty na písomné vyhotovenie rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že súdu prvej inštancie je potrebné vytknúť, že lehota stanovená v § 42 C.m.p. dodržaná nebola. I napriek vyššie uvedenému, odvolací súd vyslovuje názor, že predmetné pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť napádaného uznesenia.

29. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktoré správne na danú vec aplikoval, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia poukazuje na správne právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 C.m.p..

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).